

Anonüümseks muudetud versioon

Tõlge

C-317/21 - 1

Kohtuasi C-317/21

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

21. mai 2021

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Tribunal d'arrondissement (Luksemburg)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

12. veebruar 2021

Kaebuse esitajad:

G-Finance SARL

DV

Vastustaja:

Luxembourg Business Registers

Määrus 2021TALCH02/00245, tehtud vastavalt 13. jaanuari 2019. aasta seaduse, millega luuakse tegelike kasusaajate register (loi du 13 janvier 2019 instituant un Registre des bénéficiaires effectifs), artiklitele 7 ja 15

[...]

Kohtuasjas (kohturegistri number TAL-2020-10209)

Kaebajad [...]

1) Luksemburgi õiguse alusel asutatud osäühing **G-FINANCE SARL**, asukoht ja registrijärgne asukoht [...] Luxembourg [...]

2) **DV**, [...] elukoht [...] Luxembourg [...],

ja

vastustaja [...]

majandushuviühing **LUXEMBOURG BUSINESS REGISTERS**, lühendatult **LBR**, asukoht [...] Luxembourg, [...], Registre des Bénéficiaires Effectifs'i (tegelike kasusaajate register) haldaja;

[...]

Täna sel avalikul kohtuistungil on tehtud järgmine [lk 2]

kohtumäärus:

Asjaolud

Osahing G-FINANCE SARL esitas 15. novembril 2019 tegelike kasusaajate registrile (edaspidi „RBE“) saadetud kirjas taotluse piirata õigust tutvuda tema tegelikku kasusaajat puudutava teabega 15. jaanuari 2019. aasta seaduse, millega luuakse tegelike kasusaajate register (edaspidi „seadus“), artikli 15 alusel.

RBE haldaja majandushuviühing LUXEMBOURG BUSINESS REGISTERS (edaspidi „LBR“) keeldus 30. novembri 2020 tähitud kirjas seda taotlust rahuldama.

[...]

Poolte nõuded ja väited

G-FINANCE ja DV paluvad esimese võimalusena:

- tühistada 30. novembri 2020. aasta keeldumisotsus ja tuvastada, et 15. novembri 2019. aasta taotlus piirata õigust teabega tutvuda on õigustatud ja põhjendatud;
- sellest tulenevalt kohustada, et LBR-i piirama õigust tutvuda seaduse artiklis 3 viidatud teabega selles osas, mis puudutab DV-d seoses G-FINANCE'iga, andes selle õiguse üksnes liikmesriigi ametiasutustele, krediidi- ja finantsasutustele ning kohtutäituritele ja notaritele, kes tegutsevad avaliku võimu kandjatena, kolme aasta jooksul alates kohtumääruse tegemisest või alates 30. novembrist 2020 ehk keeldumisotsuse kuupäevast või siis alates 15. novembrist 2019 ehk teabega tutvumise õiguse piiramise taotluse kuupäevast;

- kohustada LBR-i avaldama teabega tutvumise õiguse piiramise teatise vastavalt seaduse artikli 15 lõikele 4;
- või saata kohtuasjas menetluses olev juhtum tagasi LBR-ile, et see teeks otsuse piirata õigust tutvuda DV-d puudutava G-FINANCE'iga seotud teabega,
- mõista kohtukulud välja LBR-ilt;
- määrata käesoleva kohtumääruse esialgne täitmine ilma kautsjonita;

Teise võimalusena paluvad kaebajad enne mis tahes muid toiminguid peatada kohtumenetlus ja [esitada Euroopa Liidu Kohtule (edaspidi „Euroopa Kohus“)] [...] eelotsuse küsimused [...]: **[lk 3]**

[...]

[Euroopa Kohtule esitatavate eelotsuse küsimuste ettepanek]

Kolmanda võimalusena paluvad nad menetlus peatada ja esitada Cour constitutionnelle'le (konstitutsioonikohus, Luksemburg) eelotsuse küsimused [...]:

[...]

[...] **[lk 4]**

[Cour constitutionnelle'le (konstitutsioonikohus, Luksemburg) esitatavate eelotsuse küsimuste ettepanek]

Oma nõude põhjendamiseks väidavad kaebajad, et G-FINANCE on aastal 2003 asutatud perevaldusettevõtja, mis on Giorgetti kontserni lahutamatu osa, samas kui selle tegelik kasusaaja [on] DV [...].

Nad ei kritiseeri mitte RBE põhimõtet ega eesmärke rahapesu ja terrorismi rahastamise vastases võitluses, vaid asjaolu, et tegelikku kasusaajat käsitleva teabega saab direktiivi (EL) 2015/849 artikli 30 ja seaduse artikli 12 alusel tutvuda igaüks, ilma et ta peaks tõendama õigustatud huvi.

Kaebajad leiavad esiteks, et Euroopa Liidul ei ole pädevust reguleerida õigusnormidega üldsuse õigust tutvuda RBE-ga, kuna need õigusnormid ei eemalda mingeid liikumisvabaduse takistusi ega aita kaasa konkurentsi tuntava moonutamise kõrvaldamisele, mis ometigi on põhitingimused Euroopa Liidu pädevusse kuulumiseks.

Nad väidavad veel, et õigusnormid, mis kehtestavad, et üldsusel on õigus tutvuda RBE-s sisalduva teabega, rikuvad Euroopa Liidu lepingu (edaspidi „ELL“) artikli 5 lõikes 4 sätestatud proportsionaalsuse põhimõtet. Nende sõnul on vaidlusalune säte nimelt puudulik, ilma soovitava toimetega ning diskrimineeriv.

Üldsuse võimalus tutvuda tegelikke kasusaajaid käsitleva teabega rikub samuti teatud põhiõigusi, mis on kehtestatud Euroopa Liidu põhiõiguste hartas (edaspidi „harta“), ja ärisaladuse kaitset, mis on Euroopa Liidu õiguse üldpõhimõte.

Olgu märgitud, et hakis esitatud argumente harta artiklite 7 ja 8 rikkumise kohta ei korratud suulistes seisukohtades, kuigi need küsimused on juba esitatud Euroopa Kohtule hindamiseks mitme eelotsuse küsimusega.

Kaebajad väidavad aga, et äriühingute tegelikke kasusaajaid puudutavate andmete ja sellest tulenevalt aktsionäre puudutavate andmete avalikuks tegemine kahjustab ärisaladust, kuivõrd konkurentidel on seeläbi võimalik järeldada ja aru saada, millistel turgudel ettevõtjad tegutsevad või hakkavad tegutsema, järeldada sellest ettevõtjate tugevaid ja nõrku külgi ning nende sisemisi jõuvahekordi. Äriühingu kapitalitehingute anonüümsus ei ole enam kaitstud ning see võib kujutada endast ärisaladuse rikkumist.

Üldsuse õigus tutvuda tegelikke kasusaajaid puudutava teabega rikub nende väitel ka ettevõtlusvabadust tagavat harta artiklit 16, kuna nõnda lubatakse jälgida äritegevuse korraldamise viisi, andes seeläbi üldsusele võimaluse tegeleda agressiivse majandusluurega [lk 5] ja mõjutamisstrateegiatega, tuues kaasa äriühingute süstemaatilise majandusliku jälgimise ja võimaldades paljastada nende investimisstrateegiaid.

Õigus tutvuda tegelikke kasusaajaid käsitleva teabega toob seega kaasa ettevõtlusvabaduse rikkumise ja sellest tulenevalt ühtse turu moodustava nelja vabaduse, nimelt kauba, isikute, kapitali ja teenuste vaba liikumise rikkumise.

Kaebajad väidavad seejärel, et rikutud on harta kogunemis- ja ühinemisvabadust käsitleva artikli 12 lõiget 1, kuna üldsusele antud õigus tutvuda tegelikke kasusaajaid käsitlevate andmetega pärsib äriühingutesse investeerimist.

Nad väidavad ka seda, et rikutud on harta artiklist 20 tulenevat võrdse kohtlemise põhimõtet, sest äriühinguid ja muid juriidilisi isikuid koheldakse erinevalt usaldusfondidest, kuna usaldusfondide tegelike kasusaajate kohta käiva teabega tutvumise õigus on antud ainult „igale füüsilisel või juriidilisele isikule, kes tõendavad õigustatud huvi“. [Nad] leiavad aga, et juriidiliste isikute erinevate kategooriate erinev kohtlemine ei ole õigustatud.

Põhiõiguste, era- ja perekonnaelu austamise ja isikuandmete kaitse piirangud ei vasta lisaks harta artikli 52 lõike 1 tingimustele, eelkõige proportsionaalsuse põhimõtte eiramise tõttu.

Põhiõiguste piirang ei ole nende sõnul ei proportsionaalne ega vajalik ega aita kaasa direktiivist tulenevate eesmärkide saavutamisele, see tähendab rahapesu ja terrorismi rahastamise vastasele võitlusele.

LBR RBE haldajana leiab, et kohtu otsustada on see, kas Euroopa Kohtule on vaja eelotsuse küsimused esitada.

Hinnang

Seaduse artikli 15 lõige 1 sätestab, et „registrisse kantud üksus või tegelik kasusaaja võivad iga üksikjuhtumi puhul eraldi ja alljärgnevalt loetletud erandlikel asjaoludel taotleda haldajale saadetud nõuetekohaselt põhjendatud taotluse alusel seda, et artiklis 3 viidatud teabega tutvumise võimalus piirduks ainult krediidi- ja finantsasutustega, kohtutäituritega ja notaritega, kes tegutsevad avaliku võimu kandjatena, juhul kui selle teabega tutvumise õiguse tulemusena tekiks tegeliku kasusaaja suhtes ebaproportsionaalselt suur oht, kelmuse, inimröövi, šantažeerimise, väljapressimise, ahistamise, vägivalla või ähvardamise oht või kui tegelik kasusaaja on alaealine või muul viisil juriidiliselt teovõimetu“.

Selle artikli tulemusena peab LBR ja keeldumisotsuse peale esitatud kaebuse korral tribunal d'arrondissement'i (piirkondlik kohus) kaubanduskolleeegiumi eesistujaks olev kohtunik iga üksikjuhtumi puhul eraldi, seega subjektiivseid asjaolusid arvesse võttes, analüüsima, kas esineb erandlikke asjaolusid, mis põhjendavad RBE-ga tutvumise piiramist. **[lk 6]**

Tuleb tõdeda, et [...] Luxembourgis asuv Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Luksemburgi piirkondlik kohus) [...] on juba esitanud mitu eelotsuse küsimust samal eesmärgil esitatud kohtuasja raames, mis käsitleb seaduse raames mõistete „erandlikud asjaolud“, „oht“ ja „ebaproportsionaalne“ tõlgendamist, ning need küsimused on sõnastatud järgmiselt:

[...]

[...] **[lk 7]** [...]

[...]

[...] **[lk 8]** [...]

[Euroopa Kohtule kohtuasjas C-37/20 esitatud eelotsuse küsimuste sõnastus]

Antud kohus on Euroopa Kohtule 13. oktoobri 2020. aasta kohtumäärusega samuti esitanud järgmised eelotsuse küsimused:

[...]

[...] **[lk 9]**

[...]

[...] **[lk 10]** [...]

[...]

[Euroopa Kohtule kohtuasjas C-601/20 esitatud eelotsuse küsimuste sõnastus]

Kui eelotsuse küsimus, mille kaebajad esitasid punktis c, on Euroopa Kohtule juba esitatud ning seda seega uuesti ei esitata, siis teisi väljapakutud eelotsuse küsimusi ei ole veel Euroopa Kohtule edastatud.

Siiski tuleb nentida, et punktis a esitatud küsimus, mis käsitleb väidet, et Euroopa Liit ei ole pädev kehtestama õigusnorme tegelikke kasusaajaid käsitleva teabega tutvumise õiguse valdkonnas, kui niisuguse meetmega ei püüta kõrvaldada liikumisvabaduste takistust või aidata kaasa oluliste konkurentsimoonutuste kaotamisele, ei ole põhjendatud.

Nimelt ei saa eitada, et rahapesu ja terrorismi rahastamise vastane võitlus kuulub vastavalt ELL-ile ja Euroopa Liidu toimimise lepingule (ELTL) Euroopa Liidu pädevusse. Euroopa Liidu pädevust ei mõjuta aga asjaolu, et mõni konkreetne säte [lk 11] direktiivis, mis käsitleb selle pädevuse alla kuuluvat valdkonda, võib teatud juhtudel olla vastuolus Euroopa Liidu aluspõhimõtetega.

Punktis b esitatud küsimus puudutab proportsionaalsuse põhimõtet, mis on kehtestatud eelkõige ELL artikli 5 lõikes 4, mis sätestab: „Kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega ei või liidu meetme sisu ega vorm minna aluslepingute eesmärkide saavutamiseks vajalikust kaugemale.“

2018. aasta direktiivi põhjenduses 30 on märgitud: „Üldsuse juurdepääs tegelikult kasu saavaid omanikke käsitlevale teabele võimaldab kodanikuühiskonnal teavet tõhusamalt kontrollida, sh ajakirjanduse või kodanikuühiskonna organisatsioonide poolt, ning aitab säilitada usaldust äritehingute ja finantssüsteemi suhtes. See võib aidata võidelda äriühingute ja muude juriidiliste isikute ja õiguslike üksuste rahapesuks ja terrorismi rahastamiseks väärkasutamise vastu, nii uurimiste toetamisega kui ka mainele avalduva mõju kaudu, sest kõik potentsiaalsed tehingupartnerid teavad, kes on tegelikult kasu saavad omanikud. See hõlbustab ka teabe kättesaadavust õigeaegselt ja tõhusalt nii finantseerimisasutuste kui ka kõnealuste õigusrikkumiste vastu võitlevate muude asutuste, sh kolmandate riikide asutuste jaoks. Nimetatud teabele juurdepääs aitaks ka uurida rahapesu, seotud eelkuritegusid ja terrorismi rahastamist.“

Põhjenduses 34 on täpsustatud: „Suurem avalik kontroll aitab kaasa juriidiliste isikute ja õiguslike üksuste väärkasutuse, sh maksude vältimise ärahoidmisele. Seetõttu on oluline, et tegelikult kasu saavaid omanikke käsitlev teave jääks riiklike registrite ja registrite sidestamise süsteemi kaudu kättesaadavaks veel vähemalt viieks aastaks pärast seda, kui usaldusfondi või sarnase õigusliku üksuse tegelikult kasu saavat omanikku käsitleva teabe registrisse kandmise aluseid enam ei esine. Siiski peaksid liikmesriigid saama õigusaktidega sätestada, kuidas tegelikult kasu saavaid omanikke käsitlevat teavet töödeldakse, sh isikuandmete töötlemise muudel otstarvetel, kui selline töötlemine vastab avaliku huvi

eesmärgile ning on taotletava õiguspärase eesmärgi jaoks vajalik ja proportsionaalne.“

Käesolevas asjas kuuluvad üldsusele RBE-s sisalduva teabega tutvumise õiguse andmist käsitlevad õigusnormid rahapesu ja terrorismi rahastamise vastase võitluse raamesse. Ent ei ole kindlalt tõendatud, mispärast on nende eesmärkide saavutamiseks vajalik see, et üldsusele antakse maksimaalne juurdepääs RBE-le, eelkõige ilma registreerimise kohustuseta ja ilma RBE-ga tutvumise eest lõivu tasumata.

Seega soovivad kaebajad õigusega esitada Euroopa Kohtule küsimuse selle kohta, kas ette nähtud meetmed on proportsionaalsed taotletava eesmärgiga, ning seetõttu tuleb vaidlusalune küsimus esitada hindamiseks Euroopa Kohtule.

Harta artikkel 12 näeb ette: *„Igaühel on õigus rahumeelselt koguneda ning moodustada ühinguid kõigil tasanditel, eelkõige [lk 12] poliitika, ametiühingute ja kodanikuühiskonna valdkonnas; see kätkeb igaihe õigust oma huvide kaitseks ametiühinguid luua ja neisse astuda.“*

Kaebajad väidavad, et tegelike kasusaajaid puudutava teabe üldsusele avalikustamine pärsib tahet investeerida äriühingutesse ja muudesse juriidilistesse üksustesse. Nende analüüs põhineb Euroopa Kohtu 16. juuni 2020. aasta otsusel (C-78/18), mille kohaselt võib liikmesriigi seadus, mis kehtestab süstemaatilised kohustused registreerida end välismaist abi saava organisatsioonina, panna välisriigis elavad annetajad osalemisest loobuma ning piiravad seega õigust ühinemisvabadusele.

Olgu märgitud, et õigus ühinemisvabadusele on *„üks demokraatliku ja pluralistliku ühiskonna alustaladest, kuna see võimaldab kodanikel tegutseda ühist huvi pakkuvates valdkondades kollektiivselt ning aidata seeläbi kaasa avaliku elu tõrgeteta toimimisele“* (Euroopa Kohtu suurkoja otsus, 18. juuni 2000, kohtuasi C-78/18, p 110-114, Europe 2020, komm. 243, D. Simon).

Ent äriühingu, sealhulgas G-FINANCE'i eesmärk ei ole mitte tegutseda ühistes huvides, vaid aktsionäride ja tegelike kasusaajate huvides. Sellest tuleb järeldada, et õigus ühinemisvabadusele ei puuduta äriühinguid, mistõttu väide harta artikli 12 rikkumise kohta tuleb kõrvale lükata, ning seega ei ole põhjust esitada Euroopa Kohtule sellekohast eelotsuse küsimust.

Harta artikkel 16 näeb ette: *„Ettevõtlusvabadust tunnustatakse liidu õiguse ning siseriiklike õigusaktide ja tavade kohaselt.“*

Kaebajad väidavad, et vaidlusalused sätted RBE teabega tutvumise õiguse kohta rikuvad ettevõtlusvabadust, võimaldades igaihel üksikasjalikult kontrollida ja analüüsida äriühingute ja muude juriidiliste isikute aktsionäride koosseisu ning jälgida, kuidas need oma äritegevust korraldavad. Õigus tutvuda sellise teabega võimaldab eelkõige teada, millal füüsilised isikud saavad äriühingute aktsionärideks või ei ole enam aktsionärid, mis võimaldab agressiivset

majandusluuretegevust ning mõjutamise strateegiaid. Sellisel viisil takistatakse ettevõtlikkust.

Euroopa Kohtu praktika kohaselt on ettevõtlusvabadusel potentsiaalselt väga lai kohaldamisala, mis hõlmab „iga ettevõtja õigust oma majandus-, tehnilisi ja finantsressursse vabalt käsutada, vastutuse piires, mida ta kannab omaenda tegude eest“ (Euroopa Kohtu 27. märtsi 2014. aasta kohtuotsus C-314/12, UPC Telekabel Wien, punkt 49: Europe 2014, komm. 229, L. Idot), aga ka, lepinguvabaduse alusel, „äripartneri valimise vabadust ning kauba või teenuse eest vabalt hinna kindlaksmääramise vabadust“ (Euroopa Kohtu suurkoja 22. jaanuari 2013. aasta otsus C-283/11, Sky Österreich, punktid 42 ja 43: GADLF nr 26, § 4).

Niisamuti nagu harta artiklis 17 sätestatud omandiõiguse puhul, piiritleb ettevõtlusõiguse laia kohaldatavust siiski asjaolu, et sellel on üldise huviga võrreldes suhteliselt nõrk positsioon. [lk 13]

Euroopa Kohtu kasutatud sõnastuse kohaselt tuleb seda õigust „arvesse võtta lähtuvalt selle funktsioonist ühiskonnas“ ning „[selle suhtes] võib kehtestada piiranguid [...], tingimusel et need piirangud tegelikult vastavad taotletavatele üldise huvi eesmärkidele ega kujuta selle eesmärgi seisukohast liigset ja lubamatut sekkumist, mis kahjustaks sel moel tagatud õiguste sisu“ (nt Euroopa Kohtu suurkoja 15. jaanuari 2013. aasta otsus C-416/10, Krizan, punkt 113) (JurisClasseur Europe Traité Fasc. 160: Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, nr 59 jj).

Eelotsuse küsimus väidetava ettevõtlusõiguse rikkumise kohta puudutab seega tegelikult eespool käsitletud proportsionaalsuse põhimõtet.

Leian siiski, et ammendavuse huvides tuleb esitada Euroopa Kohtule hindamiseks eelotsuse küsimus harta artikli 16 rikkumise kohta.

Harta artikkel 20 sätestab, et „kõik on seaduse ees võrdsed“ ning artikkel 21 sätestab, et „keelatud on igasugune diskrimineerimine, sealhulgas diskrimineerimine soo, rassi, nahavärvuse, etnilise või sotsiaalse päritolu, geneetiliste omaduste, keele, usutunnistuse või veendumuste, poliitiliste või muude arvamuste, rahvusvähemusse kuulumise, varalise seisundi, sünnipära, puuete, vanuse või seksuaalse sättumuse tõttu“.

Kaebajad leiavad, et neid põhimõtteid on rikutud, arvestades asjaolu, et 2018. aasta direktiiv kehtestab äriühingute ja teiste juriidiliste isikute erineva kohtlemise võrreldes usaldusfondidega ja selliste õiguslike üksustega, millel on usaldusfondidega sarnane struktuur või ülesanded, kuna õigus tutvuda usaldusfondide tegelike kasusaajatega on antud üksnes füüsilistele või juriidilistele isikutele, kes suudavad tõendada õigustatud huvi.

Kuivõrd usaldusfonde võib siiski samuti kasutada rahapesu või terrorismi rahastamise eesmärgil, ei ole erinev kohtlemine registritega tutvumise õiguse andmisel õigustatud ning kujutab seega endast võrdsuse põhimõtte rikkumist.

Kuna puudub täpne põhjendus, miks on vaja neid kaht üksuste kategooriat erinevalt kohelda, tuleb Euroopa Kohtule esitada sellekohane eelotsuse küsimus.

Kaebajad väidavad viimaseks, et rikutud on Euroopa õiguses kehtivat ärisaladuse kaitse üldpõhimõtet, mis juriidiliste isikute puhul on teatud mõttes samaväärne õigusega eraelu austamisele, mida vaidlusalused sätted väidetavalt rikuvad.

Euroopa Kohus on kinnitanud, et ärisaladuse kaitse on üldpõhimõte (vt 24. juuni 1986. aasta kohtuotsus AKZO Chemie ja AKZO Chemie UK vs. komisjon, 53/85, EKL lk 1965, punkt 28, ning 19. mai 1994. aasta kohtuotsus SEP vs. komisjon, C-36/92 P, EKL lk 1-1911, punkt 37).

Kuivõrd teave juriidiliste isikute tegelike kasusaajate kohta võib anda üldsusele teavet aktsionäride ja [lk 14] sisemiste võimuvahekordade kohta, tuleb esitada vaidlusalune eelotsuse küsimus hindamiseks Euroopa Kohtule.

Esitatud põhjendustest lähtudes:

[...] tribunal d'arrondissement de et à Luxembourg (Luksemburgi piirkondlik kohus) teeb poolte menetlusest osavõtul otsuse

[OMISSIS]

peatada kohtumenetlus ja **esitada** Euroopa Liidu Kohtule järgmised küsimused:

„Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2018. aasta direktiivi (EL) 2018/843, millega muudetakse direktiivi (EL) 2015/849, mis käsitleb finantssüsteemi rahapesu või terrorismi rahastamise eesmärgil kasutamise tõkestamist, ning millega muudetakse direktiive 2009/138/EÜ ja 2013/36/EL, sätteid, eelkõige artikli 1 punkti 15 alapunkt c, millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 2015. aasta direktiivi (EL) 2015/849, mis käsitleb finantssüsteemi rahapesu või terrorismi rahastamise eesmärgil kasutamise tõkestamist (eespool viidatud direktiiviga (EL) 2018/843 muudetud redaktsioonis), artikli 30 lõiget 5, on selles osas, et need annavad „üldsusele“ õiguse tutvuda teabega äriühingute ja muude juriidiliste isikute tegelike kasusaajate kohta,

kehtetud, kuna need:

- a) rikuvad proportsionaalsuse põhimõtet, mis on eelkõige sätestatud ELL artikli 5 lõikes 4 ja/või
- b) rikuvad Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklit 16 (ettevõtlusvabadus) ja/või
- c) rikuvad Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklit 20 (võrdsus seaduse ees) ja artiklit 21 (diskrimineerimiskeeld) ja/või
- d) rikuvad ärisaladuse kaitset käsitlevat Euroopa õiguse üldpõhimõtet?“

[...]

TÖÖDOKUMENT